

накво лесно е да заплаче или да се засмее. Една неусещана до днес милост го обзема: милост към това смалено, изстигнато вече тяло, и в същото време — Бог знае защо — милост към момченцето, наведено оттатък над тетрадката си. Те, тримата, са едно неделимо нещо! Те — и нищо друго в света.

Кандилото пръщи и гаснее. Той сменя фитилът, изправя се отново насреща и гледа. До преди седмица тя седеше цял ден във на скамейката, мълчалива, кротка, сключила ръце под черното си шалче. Тук го беше родила тя, в малката някогашна къщица с две одаи, едната от които даваха под наем на граждани, дошли за баните. Ей тази земя бе пазила тя за него, когато той се губи години наред из Америка, да си търси късмета. Заедно дигнаха те тая постройка и тогава тя беше тук господарката. Докато един ден, заробен в несвесен час, той доведе тук тая чужда жена, която взе нейното място, а старата слезе долу, до кухнята, пак там, дето бе някогашната къщица. Но и днес всичко тук беше нейно и тая голяма сграда, и той самия, и неговия син!

— Теодосий! . . . Теодосий! . . .